

РЕШЕНИЕ

№ 3830

гр. София, 07.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **1627** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. А. А., [ЕГН] от [населено място],[жк], ап. 2 срещу съдебно решение от 15.11.2012г. на СРС, НО, 17- ти състав, постановено по н.а.х.д.№ 17064 по описа за 2011г. С обжалваното съдебно решение е потвърдено наказателно постановление № 13889/07.03.2011г. на началника на АНД при отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на касационния жалбоподател е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева, на основание чл. 177, ал. 1 т. 2, предл. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП.

К. жалбоподател иска отмяна на съдебното решение като незаконосъобразно и постановяване на ново съдебно решение, с което да се отмени издаденото наказателно постановление. Правят се възражения за несъответствие между акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление относно правната квалификация и изложената фактическа обстановка. Твърди се, че липсва пълно и точно описание на нарушението, мястото на извършване и обстоятелствата, при които е било извършено. Към датата на установяване на нарушението касационният жалбоподател е имал валидно издадено свидетелство за управление на МПС. Оспорва се размера на наложената глоба в максималния предвиден такъв в чл. 177, ал. 1 т. 2,

предл. 1 от ЗДвП.

Ответникът по касационната жалба не представя становище и не се представлява в хода на съдебното производство пред настоящата инстанция.

Представителят на СГП счита, че касационната жалба е основателна и доказана.

Административен съд София – град, X. – ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срок от надлежна страна и е допустима. Разгледана по същество е частично основателна.

Касационната инстанция дължи произнасяне по наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на съдебното решение с материалния закон. Касационната инстанция установи, че решението е произнесено от компетентен съд в рамките на правомощията му и е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол. Решението на въззивния съд е в съответствие с приложимия материален закон.

За да потвърди наказателното постановление съдът е приел, че на 03.02.2011г. около 16.20ч. в [населено място], М. А. А. е управлявал лек автомобил „Фолксваген Г.” с ДК [рег.номер на МПС] като при спиране за проверка от служители на 09 РУП – СДВР е установено, че водачът на автомобила управлява МПС, без да притежава свидетелство за управление на МПС. Фактите са установени и доказани със събраните в хода на административно-наказателната процедура доказателства, с разпита на актосъставителя и с писмо от МВР – СДВР, отдел „Пътна полиция”, от което е видно, че към 03.02.2011г. М. А. А. не е притежавал валидно СУМПС. Такова му е издадено на 19.08.2011г., връчено на 22.08.2011г.

Правилно, обосновано и законосъобразно е прието, че е извършено нарушение по чл. 177, ал. 1 т. 2, предл. 1 от ЗДвП. Санкционираното лице е управлявало МПС, без да притежава свидетелство за управление. Свидетелството за управление му е издадено на по - късен етап и към датата на извършване на нарушението М. А. А. не е притежавал валидно издадено СУМПС за категорията на управлението от него автомобил.

Не са допуснати съществени нарушения на административно - производствените правила, които да са основание за отмяна на наказателното постановление. Обосновано и съответно на чл.53, ал. 2 от ЗАНН въззивният съд е приел, че словесното описание на нарушението в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление съответстват напълно от фактическа страна и осъществяват фактическия състав на нормата на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението. Предвид това, не може да бъде споделен довода, че посочването на чл.150 от ЗДвП в акта за установяване на административно нарушение и чл.150а, ал.1 от ЗДвП в наказателното постановление представлява нарушение от категорията на съществените и обуславя отмяната на наказателното постановление. Правото на защита на посоченото за нарушител лице не е засегнато. Независимо от различния цифров израз на нарушението разпоредби в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, словесното описание на същите съответства на извършеното деяние.

Не е налице и твърдяното нарушение на процесуалните правила в

административно-наказателното производство. В акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление са описани достатъчно конкретно извършеното противоправно деяние от обективна страна, механизма, времето и мястото на извършването му и неговото авторство.

Настоящата съдебна инстанция приема обаче за основателно възражението относно определения размер на наказанието. Размерът на глобата за нарушение по чл. 177, ал. 1 т. 2, предл. 1 от ЗДвП е от 100 лева до 300 лева. В случая е наложена санкция в максимален размер, без излагане на мотиви за тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и преобладаващи отегчаващи вината обстоятелства, които да основават размер на глобата в определения от закона максимум. Въззивната инстанция също не е изложила мотиви относно размера на наказанието. От фактическата обстановка по конкретния случай не могат да се направят изводи за превес на отегчаващите вината обстоятелства. Наказание, определено към средния размер на санкцията, предвиден в правната норма, при липса на превес на отегчаващите или смекчаващите отговорността обстоятелства е справедливо и съответства на целите по чл.12 от ЗАНН.

Предвид гореизложеното, обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено и вместо него постановено друго съдебно решение, с което да се измени наказателното постановление като се намали размера на наложената глоба от 300 лева на 150 лева.

Воден от горното, Административен съд София - град, X. - ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 15.11.2012г. на СРС, НО, 17- ти състав, постановено по н.а.х.д.№ 17064 по описа за 2011г. и вместо него постановява

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 13889/07.03.2011г. на началника на АНД при отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на М. А. А., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], ап. 2 е наложена глоба, на основание чл. 177, ал. 1 т. 2, предл. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП като намалява размера на глобата от 300 (триста) лева на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.